

ПРОЛОГ

Побудований з каменю — темного сірого каменю, він ховався від цікавих поглядів за стіною незворушних гір. Той будинок був для тих, хто не міг подбати про себе, для тих, кому вчувалися голоси, для тих, у кого були химерні думки, для тих, хто робив дивні вчинки. У тому будинку таких людей тримали під замком. Якщо вже потрапили сюди, то більше ніколи не могли звідси вийти.

РОЗДІЛ

№ 1

Дену здавалося, що його от-от знудить.

Ось уже п'ять миль¹ таксі підстрибувало на вузькій, всипаній гравієм дорозі, і від цього нервове збудження хлопця тільки посилювалось. Водій усю дорогу нарікав на вибоїни і здуті шини. Дену залишалося хіба сподіватися, що той не вимагатиме компенсації завданих збитків, адже добратися сюди з аеропорту було й так недешево.

Хоча було ще перед полуднем, надворі було досить тьмяно — а все через густий ліс по обидва боки дороги.

«У такому лісі легко заблукати», — подумав Ден.

— Ти ще там живий?

— Що? А, так, усе добре, — відповів Ден, раптом зрозумівши, що не вимовив жодного слова, відколи сів у таксі. — Чекаю на рівнішу дорогу.

Нарешті автівка вибралася з лісу і світ навколо став строкатим та почав виблискувати на сонці сіро-зеленими барвами.

А ось і він — Нью-Гемпширський коледж. Саме тут Ден мав провести наступні п'ять тижнів.

Ці літні курси — рятувальне коло для Дена — весь рік були для хлопця славнозвісним світлом у кінці тунелю. Він буде з дітьми, які хочуть учитися, які вчасно виконують домашні завдання, а не поспіхом шкрябають щось біля своїх шафок, поки не продзвенів дзвоник. Йому дуже хотілося швидше потрапити туди.

Визирнувши з вікна, Ден побачив будівлю, знайому йому з фотографії на сайті коледжу. Чарівні цегляні корпуси в коло-

¹ Миля — британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 1,6 км.

ніальному стилі оточували двір, укритий бездоганно скошеною смарагдово-зеленою травою. Саме там він і буде навчатися. На галявині вже було кілька ранніх пташок, що кидали одне одному фризбі. Коли це вони встигли заприятелювати? Може, тут і справді буде дуже легко.

Водій завагався, запримітивши на перехресті знак «стоп»; справа по діагоналі була простенька, але чепурна церква з білим шпилем, а за нею тягнувся ряд будинків. Трохи подавшись уперед, Ден побачив, що водій увімкнув правий поворот.

— Узагалі-то нам ліворуч, — ледь чутно мовив Ден, утискуючись у сидіння.

Таксист знизав плечима.

— Якщо ти так кажеш. А то ця клята штуковина ніяк не може вирішити. — Ніби на підтвердження своїх слів водій гепнув кулаком по екрану GPS-навігатора, прикрученого до панелі приладів. Скидалося на те, що їхній маршрут закінчувався прямо-місінько в цьому місці.

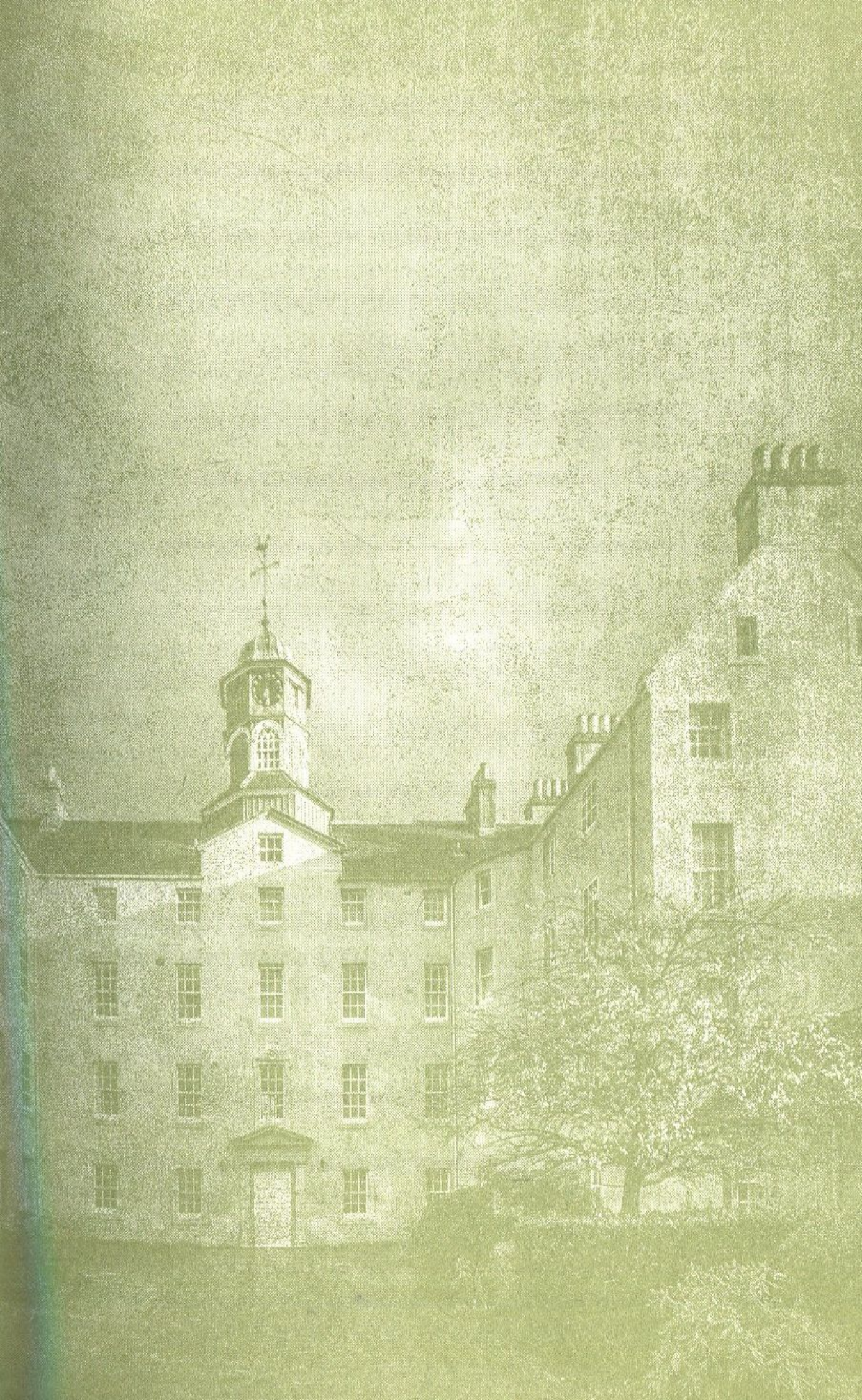
— Нам наліво, — повторив Ден, цього разу не так упевнено. Він не міг точно сказати, звідки знає дорогу, бо не вивчав маршрут заздалегідь, але було щось таке у цій маленькій церкві, що навіювало спогади, та й навіть якщо не спогади, це підказував якийсь внутрішній інстинкт.

Ден барабанив пальцями по сидінню, йому вже кортіло дізнатись, де він буде мешкати. У студентському гуртожитку робили ремонт, тому учнів підготовчих курсів мали розмістити в старій будівлі, що називалася Бруклін. У студентській брошурі було зазначено, що ця будівля була «колишнім закладом для душевнохворих та історичною пам'яткою». Іншими словами — *притулок для божевільних*.

Тоді Ден ще здивувався, чому на сайті коледжу не було фотографій Брукліну. Але він зрозумів це, щойно таксі завершило за ріг і з'явився будинок.

Незважаючи на те, що фасад було нещодавно пофарбовано, а якийсь заповзятливий садівник трохи переборщив, висадивши вздовж доріжки яскраві кущики гортензії, Бруклін бовванів у кінці дороги, наче застереження. Ден ніколи б не міг подумати, що будинок може виглядати *загрозливо*, але Бруклін

переконав його, що таки може. Хлопцю навіть здавалося, що будинок за ним стежить.

«Зараз же розвертайся», — прошепотів голос у хлопцевій голові.

Ден здригнувся, не в змозі відігнати від себе думки про те, як колись почувалися ті пацієнти, яких приймали до притулку. Вони про щось здогадувались? Невже у когось із них теж було те дивне панічне відчуття чи вони були вже надто несповна розуму, аби бодай щось зрозуміти?

Він похитав головою. Якись безглузді думки... Він студент, а не пацієнт. Більше того, як він запевнив Пола і Сенді, Бруклін більше не був притулком; його закрили у 1972 році, коли коледж викупив будівлю, щоб зробити з неї гуртожиток з окремими поверхами для хлопців і дівчат.

— Гарзд, ось ми й приїхали, — сказав таксист, хоча Ден помітив, що той зупинився десь за тридцять футів¹ від тротуару. Може, це місце викликало дивні відчуття не тільки у Дена? Втім, він узяв гаманець і видобув звідти три двадцятки, які дали йому батьки.

— Решти не треба, — сказав хлопець і вибрався з автівки.

Ден засукав рукави і витяг з багажника свої речі й лише після цього відчув, що все це відбувається насправді. Повз нього пройшов хлопець у блакитній бейсбольній кепці — в руках він ніс купку потертих коміксів. Ден посміхнувся. «Свої люди», — подумав він і пішов до гуртожитку. На п'ять наступних тижнів це буде його дім.

---

¹ Фут — британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 30 см.

РОЗДІЛ

№ 2

Якщо в Деновій школі крутизни додавала новенька BMW на шкільній автостоянці, то на ПКНГК крутими вважалися техніка бренду «Apple» та чималі стоси книжок.

«Мабуть, так називається ця програма», — швиденько зметикував Ден. Студенти-волонтери, які роздавали ключі від кімнат і допомагали новоприбулим заселятися, постійно повторювали: «Ласкаво просимо на ПКНГК!», тож одного разу, коли Ден назвав їх повністю «підготовчі курси Нью-Гемпширського коледжу», вони глянули на нього так, ніби він був дуже милим, але геть простакуватим парубком.

Ден піднявся східцями на ганок і ввійшов до величезного вестибюля. Гігантський канделябр ніяк не міг здолати темряву, що її створювали оббиті дерев'яними панелями стіни і сила-силенна меблів. Крізь масивну арку навпроти дверей Ден розгледів широкі сходи і коридори, що розходилися в обидва боки. Навіть студенти, що снували туди-сюди, не змогли позбавити його якогось гнітючого відчуття.

З валізами в руках Ден почав підійматися сходами. Через три невеликих прольоти він опинився перед своєю кімнатою під номером 3808. Він поставив свої речі на підлогу, відчинив двері й побачив, що його сусід по кімнаті вже заселився. Чи, краще сказати, вже *порозкладав* свої речі на полицях. Книжки, японські комікси манґа, довідники всіх форм і розмірів (більшість з них стосувалися біології) були дбайливо розкладені за кольорами на полицях. Його сусід зайняв точнісінько половину кімнати, а його валіза була застебнута й акуратно захована під ліжком. Половина шафи була заповнена його сорочками, штанями і куртками, що охайно

висіли на вішаках: білі вішаки — для сорочок, блакитні — для штанів.

Здавалося, що хлопець живе тут уже кілька тижнів.

Ден затягнув свої валізи на вільне ліжко та оглянув меблі, які належатимуть йому цього літа. Ліжко, тумбочка, письмовий стіл — здавалося, що все було в гарному стані. Він відсунув верхню шухляду письмового столу — просто заради цікавості, чи, бува, не знайде там Біблії Гедеона¹ або вітального листа. Натомість він натрапив на маленький слизький аркуш фотопаперу. Він був старий, вицвілий, майже повністю білий. Ден ледве розгледів чоловіка на фото — літнього пана в окулярах, лікарському халаті й темній сорочці. Звичайнісіньке фото, якби не очі, точніше їх відсутність. Недбало — а може, й розгнівано — хтось їх замалював.

---

¹ Асоціація Євангельських Християн Гедеон поширює безкоштовні примірники цієї Біблії в готелях, студентських гуртожитках, лікарнях, в'язницях і військових частинах.

